

Arrest

nr. 221 077 van 14 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5 / 18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 januari 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. PEKER, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten D. MATRAY & A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij geeft het feitenrelaas in haar nota met opmerkingen als volgt weer:

“Verzoekende partij werd op X te Aksaray (Turkije) geboren en bezit de Turkse nationaliteit. Op 06.06.2017 betreedt verzoekende partij de Schengen zone waarbij zij gebruik maakt van een visum dat afgeleverd werd door de Tsjechische autoriteiten (stuk 1).

Op 29.11.2017 dient verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger en dit in functie van zijn in België verblijvende Nederlandse schoonzus (stuk 2).

Op 24.05.2018 wordt deze aanvraag met een Bijlage 20 verworpen (stuk 3).

Op 29.05.2018 dient verzoekende partij opnieuw een verzoek in tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, ook ditmaal gesteund op haar Nederlandse schoonzus waarbij op 29.11.2018 beslist wordt om deze aanvraag niet in aanmerking te nemen (stuk 4).

Op 09.01.2019 wordt verzoekende partij bij een controle op drugsbezit in illegaal verblijf aangetroffen (stuk 5). Op dezelfde dag wordt getracht verzoekende partij te horen in verband met haar verblijf waarbij zij echter alle medewerking weigert (stuk 6).

Op 09.01.2019 besluit verwerende partij een bevel om het grondgebied af te leveren met vasthouding met het oog op verwijdering (Bijlage 13 septies) (stuk 7). Op dezelfde dag wordt aan verzoekende partij een inreisverbod (Bijlage 13sexies) ter kennis gegeven (stuk 8).

Verzoekende partij is inmiddels op de hoogte van een geplande repatriëring en dient op 04.02.2019 een verzoek tot internationale bescherming in (stuk 9). De geplande repatriëring op 10.02.2019 wordt geannuleerd (stuk 10)."

Dit feitenrelaas vindt steun in het administratief dossier.

In de hangende, huidige, procedure wordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in kennis gesteld van de beslissing (kennisgeving op 28 maart 2019) van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet toekent.

Blijkens de gegevens waarover de Raad beschikt en het gezegde van de verzoekende partij ter terechtzitting, is deze beslissing definitief.

De thans bestreden beslissing, het inreisverbod, is genomen op 9 januari 2019, met kennisgeving diezelfde dag. De motieven luiden als volgt:

"(...)

INREISVERBOD

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : K.

voornaam : H.

geboortedatum: 14.08.1987

geboorteplaats: Aksaray

nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 09.01.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 09.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten.

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

*Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.
drie jaar*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene kwam op 06.06.2017 de Schengenzone binnen in het bezit van een visum type C afgegeven door de Tsjechische diplomatieke autoriteiten in Ankara. Hij keerde echter niet meer terug naar Turkije en diende in Antwerpen 2 keer vlak na elkaar een aanvraag tot verblijf in op grond van artikel 47/1, 2° in functie van zijn schoonzus (F. S.), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag ingediend op 29.11.2017 Deze aanvraag werd op 24.05.2018 geweigerd omdat betrokkene niet kan aantonen daadwerkelijk afhankelijk te zijn van zijn schoonzus. Deze beslissing (bijlage 20) is op 29.05.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Dezelfde dag nog, op 29.05.2018 alweer, eenzelfde aanvraag tot verblijf in in functie van dezelfde schoonzus. Deze aanvraag werd op 29.11.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die dezelfde dag per aangetekend schrijven aan betrokkene werd gestuurd.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Het gegeven dat de broer en schoonzus van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Turkije niet in de weg staan. Immers, het louter feit dat betrokkene samenwoont met zijn broer heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van zijn broer. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij hier niet toe in staat zou zijn.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.
(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen de volgende exceptie op:

"1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Om ontvankelijk te zijn, dient het beroep een voordeel te bezorgen aan verzoekende partij.1

Verwerende partij ziet niet in, in welke mate verzoekende partij een belang kan doen gelden in de vernietiging van de beslissing vermits zij het voorwerp uitmaakt van voorafgaande bevelen om het grondgebied te verlaten welke definitief zijn.2.

In het geval de bestreden akte vernietigd zou worden, blijft zij onderworpen aan de voorafgaande bevelen om het grondgebied te verlaten."

2.2. Het is niet omdat aan de verzoekende partij definitieve bevelen om het grondgebied te verlaten zijn gegeven dat hierdoor het belang bij een beroep zou verdwijnen voor wat een inreisverbod betreft. Een inreisverbod brengt andere gevolgen teweeg dan een bevel om het grondgebied te verlaten. Zo is een inreisverbod gekoppeld aan een bepaalde duur, in dit geval drie jaar, dat het Rijk niet mag binnen gekomen worden of dat er mag verbleven worden. Een bevel om het grondgebied te verlaten houdt slechts in dat het land moet verlaten worden. Bovendien koppelt de verwerende partij in dit geval het weigeren van een aanvraag gezinshereniging in overweging te nemen door de intrekking van een bijlage 19ter omwille van het bestaan van een inreisverbod, zaak gekend bij de Raad onder algemeen rolnummer RvV 229 486.

Vanzelfsprekend bestaat er een belang, ook al zijn eerder gegeven bevelen definitief.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van: “*artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel;*”

Het middel licht toe:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen — in casu de bijlage 13 sexies dd. 09.01.2019) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrestnr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE

daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrestn0 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrestn0 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 09.01.2019 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28S99 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKER

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er überhaupt een inreisverbod wordt opgelegd en waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoeker.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar 'omdat verzoeker niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot terugkeerverplichting gevolg heeft gegeven¹ en nieuwe aanvragen zou hebben ingediend.

Verwerende partij heeft in de bestreden nergens de toepasselijke wetsbepaling vermeld. De enige wetsbepaling die zij vermeld is artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, meer bepaald wordt haar geen termijn toegestaan voor vrijwillig vertrek.

Zij vermeldt niet de correcte juridische wetsbepaling.

Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt. Het feit dat verzoeker nieuwe aanvragen heeft ingediend laat verwerende partij inderdaad toe om een inreisverbod op te leggen, maar dit wil niet zeggen dat ze het recht heeft om een maximum termijn op te leggen.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar.

Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoekers de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zouden kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 3 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is onder meer vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoekende partij moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de

voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing, en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. Deze beslissing verwijst naar de juridische grondslag: artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij weet dat de beslissing is genomen in toepassing van dit artikel. Ook de feitelijke overwegingen zijn weergegeven. De bestreden beslissing somt op welke aanvragen voor een verblijf van meer dan drie maanden werden ingediend, waarvan de eerste op 29 november 2017, dit tevergeefs, hoe de verzoekende partij weigerde gevolg te geven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en bespreekt het familieleven van de verzoekende partij. De bestreden beslissing besluit dat de verzoekende partij hardnekkig en illegaal poogt in België te verblijven. De bestreden beslissing geeft aldus ook de redenen waarom de duur van het inreisverbod drie jaar bedraagt.

De aangevoerde bepalingen zijn niet geschonden. In elk geval is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt. De verzoekende partij toont in haar verzoekschrift aan dat zij de bestreden beslissing begrijpt en redenen aanvoert waarom zij beroep aantekent. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

3.3. De verzoekende partij geeft een theoretische uitleg over de geschonden bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

De Raad herinnert aan het volgende:

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk zodat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Deze wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.(...)”

Haar grieven worden ook onderzocht in het licht van het rechtszekerheidsbeginsel en in het licht van het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, dat zij in het middel als geschonden ziet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Dit hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn. De rechtzoekende moet in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kunnen voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht. De overheid mag daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk moeten worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

3.4. De verzoekende partij houdt voor dat de correcte wetsbepaling niet is vermeld. Deze stelling is niet juist. De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat, samen met de bestreden beslissing, een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd ter kennis gegeven, waarin is voorzien dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. Tegen dit bevel werd geen beroep aangetekend. Dit bevel is dus definitief. De Raad ziet niet in waarom artikel 74/11, §1, tweede lid niet correct zou zijn vermeld in de bestreden beslissing of niet correct werd toegepast.

Verder stelt de verzoekende partij onjuist dat geen motief kan teruggevonden worden ter ondersteuning van de bepaalde duur van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing motiveert immers:

“Betrokkene kwam op 06.06.2017 de Schengenzone binnen in het bezit van een visum type C afgegeven door de Tsjechische diplomatieke autoriteiten in Ankara. Hij keerde echter niet meer terug naar Turkije en diende in Antwerpen 2 keer vlak na elkaar een aanvraag tot verblijf in op grond van artikel 47/1, 2° in functie van zijn schoonzus (F. S.), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag ingediend op 29.11.2017 Deze aanvraag werd op 24.05.2018 geweigerd omdat betrokkene niet kan aantonen daadwerkelijk afhankelijk te zijn van zijn schoonzus. Deze beslissing (bijlage 20) is op 29.05.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Dezelfde dag nog, op 29.05.2018 alweer, eenzelfde aanvraag tot verblijf in in functie van dezelfde schoonzus. Deze aanvraag werd op 29.11.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die dezelfde dag per aangetekend schrijven aan betrokkene werd gestuurd. Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).”

De bestreden beslissing besluit dat de verzoekende partij hardnekkig en illegaal in het land poogt te verblijven. De bestreden beslissing stelt: *“Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om*

alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en worden niet weerlegd door de verzoekende partij. Het besluit is kennelijk redelijk. De vermelde juridische grondslag is correct toegepast en de reden waarom het inreisverbod bepaald is op drie jaar, is vermeld. Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat er een belangenafweging is gebeurd. De bestreden beslissing kon kennelijk redelijk oordelen en op proportionele wijze dat het belang van de immigratiecontrole opweegt tegen het individuele belang van de verzoekende partij. De bestreden beslissing stelt ook: *"Het gegeven dat de broer en schoonzus van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Turkije niet in de weg staan. Immers, het louter feit dat betrokkene samenwoont met zijn broer heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van zijn broer. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij hier niet toe in staat zou zijn."*

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De materiële motiveringsplicht is niet geschonden.

Verder toont de verzoekende partij niet aan met welke relevante elementen, die zij kenbaar maakte voor het nemen van de bestreden beslissing, geen rekening is gehouden. De feitenvinding is correct. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. De verzoekende partij beweert dat de motieven van de bestreden beslissing onzorgvuldig en niet nauwgezet zijn genomen. Zij geeft evenwel geen enkel omstandigheid concreet aan, waarmee niet zou zijn rekening gehouden. Haar verwijzing naar de parlementaire voorbereiding van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet is in dit geval niet dienstig.

Het gegeven dat het inreisverbod het ganse Schengendomein bestrijkt, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Het staat overigens de verzoekende partij vrij, indien nieuwe omstandigheden zich voordoen voor een verblijf elders dan het Rijk, een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen. Loutere hypothesen kunnen niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Dergelijk betoog overtuigt niet.

In de mate dat de verzoekende partij meent dat de hoorplicht is geschonden, moet de Raad vaststellen dat de verzoekende partij weigert te antwoorden en elke medewerking weigert (zie verhoorverslag 9 januari 2019).

Verder haalt de verzoekende partij geen andere grieven aan. De Raad ziet niet in welke rechtmatige verwachtingen de verzoekende partij kon hebben of voorzienbaar zijn om het rechtzekerheidsbeginsel samen met het vertrouwensbeginsel als geschonden te beschouwen (eigen onderlijning).

Hoger werd al aangeduid dat de bestreden beslissing kennelijk redelijk is genomen en dat geen schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet is aannemelijk gemaakt.

3.5. De Raad besluit dat geen van de aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur geschonden zijn in het licht van de aangevoerde grieven.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN